

Sygn. akt II AKa 109/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SO (del.) – Agnieszka Radojewska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak i oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) S.A. w W.

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2017 r.

sprawy

1. A. B. (1), s. Z. i U. z d. O., urodz. w dniu (...) w O.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. W. P. (1), syna T. i B. z d. W., urodz. w dniu (...) w K.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. E. B. (1) (uprzednio M.), córki S. i S. z d. S., urodz. w dniu (...) w L.

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. L. Z., syna K. i D. z d. H., urodz. w dniu (...) w S.,

oskarżonego o czyn z art. 296 § 1 i 4 k.k. (x2)

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 sierpnia 2015 r. sygn. akt XVIII K 392/12

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. B. (1) w punkcie XII poprzez wyeliminowanie słów „solidarnie wraz z oskarżonym A. B. (1)”

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

2. **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej E. B. (1) w punkcie V w ten sposób, że opis zarzucanego jej czynu, za który została skazana uzupełnia o stwierdzenie, że dokumentacją bankową nie miała prawa wyłącznie rozporządzać,**

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

3. **zmienia zaskarżony wobec oskarżonego L. Z. wyrok w ten sposób, że:**

- uchyla orzeczenie o karze łącznej z punktu VIII oraz obowiązek naprawienia szkody w kwocie 874.000 złotych stanowiącej część kwoty zasądzonej w punkcie XII,

- uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie VI wyroku, zaś kosztami sądowymi za I i II instancję obciąża Skarb Państwa,

- w zakresie czynu z punktu VII wyroku, uzupełnia opis czynu w ten sposób, że po słowach „niedopełnienie” umieszcza sformułowanie „ciężącego na nim”,

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

4. **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. P. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w III wyroku (punkt III aktu oskarżenia) w ten sposób, że ustala iż w błąd został wprowadzony dyrektor banku, zaś wyrządzona szkoda wyniosła 874.000 złotych, co stanowiło mienie znacznej wartości;**

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

5. **zasądza od oskarżonych E. B. (1), W. P. (1), A. B. (1) koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, zaś w przypadku L. Z. koszty sądowe za obie instancje także w części na niego przypadającej wraz z opłatami – od E. B. (1) w kwocie 400 złotych, od L. Z. w kwocie 180 złotych, zaś od W. P. (1) i A. B. (1) w kwocie po 6.400 złotych.**

UZASADNIENIE

1. A. B. (1)

2. W. P. (1)

3. **E. B. (1) (uprzednio M.)** zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od dnia 8 marca 2010 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r.

przy ul. (...) w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz ustaloną kobietą w stosunku, do której wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) Bank (...) S.A. z siedzibą przy ul. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w znacznej wartości w łącznej kwocie 27.700.000 zł w ten sposób, że

E. B. (1) dokonała w dniach 26 i 29 marca 2010 r. i w dniu 19 kwietnia 2010 r. trzech przelewów środków finansowych odpowiednio w kwotach: 15.000.000 zł, 2.700.000 zł i 10.000.000 zł na rachunek bankowy W. P. (1) o numerze (...) przez użycie podstępnie uzyskanych od innego pracownika banku hasel systemowych pozwalających na uruchomienie wymienionych środków i przeprowadzenie opisanych operacji a następnie rozdysponowała wskazanymi kwotami na rachunki bankowe firmy (...) Sp. z o.o. za pomocą wprowadzenia banku w błąd, co do autentyczności aneksu datowanego na dzień 26 marca 2010 r. do umowy kredytowej zawartej w dniu 1 marca 2010 r. między (...) S.A. a W. P. (1), oświadczenia o poddaniu się egzekucji bankowej oraz deklaracji wystawcy weksla własnego niepełnego oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego przez W. P. (1) zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

ponadto **A. B. (1) oraz E. B. (1)** o to, że:

II. w okresie od dnia 26 października 2009 r. do dnia 21 czerwca 2010 r. przy ul. (...) w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu uzyskania kredytu dla A. B. (1) i w celu osiągnięcia korzyści doprowadzili (...) Bank (...) S.A. z siedzibą przy ul. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym o znacznej wartości w łącznej kwocie 4.780.000 zł za pomocą wprowadzenia tegoż banku w błąd, co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania przez A. B. (1) a także, co do autentyczności aneksów nr 1, 2 i 3 do umowy kredytowej, deklaracji wystawcy weksla własnego, oświadczenia o poddaniu się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego oraz sytuacji finansowej kredytobiorcy w ten sposób, że przedłożyli poświadczające nieprawdę zaświadczenia o dochodach A. B. (1) i okresie jego zatrudnienia w firmie (...) Sp. z o.o. datowane na dzień 22 października 2009 r. tj. dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego a następnie w dniu 26 października 2009 r. A. B. (1) zawarł z (...) S.A. umowę kredytową opiewającą na kwotę 680.000 zł, po czym E. B. (1) dokonała w dniach 18 i 19 listopada 2009 r. i w dniu 21 czerwca 2010 r. trzech przelewów środków finansowych odpowiednio w kwotach: 1.570.000 zł, 1.530.000 zł i 1.000.000. zł na jego rachunek bankowy o numerze (...) przez użycie podstępnie uzyskanych od innego pracownika banku haseł systemowych pozwalających na uruchomienie wymienionych środków i przeprowadzenie opisanych operacji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

ponadto **W. P. (1)** o to, że:

III. w dniu 1 marca 2010 r. przy ul. (...) w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie kredytu doprowadził (...) Bank (...) SA z siedzibą przy ul. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym o znacznej wartości w kwocie 10.000.000 zł za pomocą wprowadzenia tegoż bank w błąd, co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

IV. w dniu 22 października 2009 r. w miejscowości K. działając w celu osiągnięcia przez A. B. (1) korzyści majątkowej będąc prezesem zarządu firmy (...). t o.o. i osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu o nazwie „zaświadczenie o dochodach” poświadczyl w nim nieprawdę, co do okresu zatrudnienia A. B. (1) we wskazanej spółce oraz osiąganego przez niego wynagrodzenia i tym samym działając w zamiarze, aby wymieniony dokonał czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie występku doprowadzenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w dniach 26 października 2009 r. 18 i 19 listopada 2009 r. oraz w dniu 21 czerwca 2010 r. banku (...) S.A. z siedzibą przy ul. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 4.780.000 zł za pomocą wprowadzenia banku w błąd, co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania przez użycie w celu uzyskania kredytu dokumentu poświadczającego nieprawdę w postaci zaświadczeń o dochodach A. B. (1) z dnia 22 października 2009 r., który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionego na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

nadto **E. B. (1)** o to, że:

V. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w bliżej nieustalonych dniach, nie później niż do dnia 13 sierpnia 2010 r. przy ul. (...) w Ł. z siedziby Oddziału I (...) Bank (...) S.A. w Ł. usunęła dokumentację bankową związaną z działalnością wskazanego podmiotu zawierającą: elementy procedur bankowych, wydruki bazy klientów oraz dotyczącą sprzedaży produktów bankowych: W. P. (1), A. B. (1), Ż. B., A. W., M. M., M.

G. oraz M. F. a następnie do dnia 7 sierpnia 2012 r. ukrywała ją między innymi w mieszkaniu przy ul (...) w W. oraz w mieszkaniu przy ul. (...) w Ł.,

tj. o czyn z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

4. **L. Z.** został oskarżony o to, że:

VI. w dniu 1 marca 2010 r. przy ul. (...) w Ł. będąc zobowiązanym na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi I Oddziału (...) S.A. w Ł., jako jego dyrektor działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez nadużycie udzielonych mu uprawnień, zawarł z W. P. (1) umowę kredytu gotówkowego, opiewającą na kwotę 10.000.000 zł z naruszeniem wewnętrznych przepisów obowiązujących w (...) S.A. regulujących zawieranie tego typu zobowiązań finansowych i nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku i nie wyegzekwował od kredytobiorcy wymaganych dokumentów, nie zweryfikował informacji przedłożonej we wniosku o udzielenie kredytu oraz dokonał niewłaściwej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy oraz poręczyciela, czym wyrządził (...) S.A. szkodę majątkową w kwocie 874.000 zł.,

tj. o czyn z art. 296 §1 i §2 k.k.,

VII. w dniu 26 października 2009 r. przy ul. (...) w Ł. będąc zobowiązanym na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi I Oddziału (...) S.A. w Ł., jako jego dyrektor działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez nadużycie udzielonych mu uprawnień, zawarł we wskazanym dniu z A. B. (1) umowę kredytu gotówkowego opiewającą na kwotę 680.000 zł z naruszeniem wewnętrznych przepisów obowiązujących w (...) S.A. regulujących zawieranie tego typu zobowiązań finansowych i nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku i nie wyegzekwował od kredytobiorcy wymaganych dokumentów, nie zweryfikował informacji przedłożonej we wniosku o udzielenie kredytu oraz dokonał niewłaściwej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy oraz poręczyciela, czym wyrządził (...) S.A. istotną szkodę w kwocie większej niż 718.946,01 zł,

tj. o czyn z art. 296 §1 i §2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 4 sierpnia 2015 r. sygn. akt XVIII K 392/12:

I. oskarżonego A. B. (1), W. P. (1) i E. B. (1), w ramach zarzucanego im w pkt. 1 aktu oskarżenia czynu, uznał za winnych tego, że w okresie od dnia 8 marca 2010 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r. przy ul. (...) w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz inną ustaloną osobą w stosunku, do której wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) Bank (...) S.A. z siedzibą przy ul. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w łącznej kwocie 27.700.000 zł w ten sposób, że E. B. (1) dokonała w dniach 26 i 29 marca 2010 r. oraz w dniu 19 kwietnia 2010 r. trzech przelewów środków finansowych odpowiednio w kwotach: 15.000.000 zł, 2.700.000 zł i 10.000.000 zł na rachunek bankowy W. P. (1) o numerze (...) poprzez wyzyskanie błędu pracownika banku (...) S.A. co do celu użycia uzyskanych od tegoż pracownika banku haseł systemowych, za pomocą których oskarżona E. B. (1) mogła uruchomić wymienione środki i przeprowadzić operacje bankowe pozwalające na rozdysponowanie wskazanymi kwotami na rachunki bankowe firmy (...) Sp. z o.o. na podstawie nieautentycznego aneksu datowanego na dzień 26 marca 2010 r. do umowy kredytowej zawartej w dniu 1 marca 2010 r. między (...) S.A. a W. P. (1), oświadczenia o poddaniu się egzekucji bankowej oraz deklaracji wystawcy weksla własnego niezupełnego oraz co do sposobu wykorzystania udzielonego kredytu i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego przez W. P. (1) zobowiązania tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy wskazanych przepisów skazał oskarżonych, zaś na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył im kary: oskarżonemu A. B. (1) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych, W. P. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec

oskarżonego grzywnę w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych, E. B. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. B. (1) i E. B. (1), w ramach zarzucanego im w pkt. 2 aktu oskarżenia czynu, uznał za winnych tego, że w okresie od dnia 26 października 2009 r. do dnia 21 czerwca 2010 r. przy ul. (...) w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania kredytu dla A. B. (1) i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) Bank (...) S.A. z siedzibą przy ul. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w łącznej kwocie 4.780.000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd Dyrektora banku, co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, a dotyczących sytuacji finansowej kredytobiorcy poprzez przedłożenie poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o dochodach A. B. (1) i okresie jego zatrudnienia w firmie (...) Sp. z o.o. datowane na dzień 22 października 2009 r., deklaracji wystawcy weksla własnego, oświadczenia o poddaniu się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania przez A. B. (1), co umożliwiło zawarcie w dniu 26 października 2009 r. A. B. (1) z (...) S.A. umowy kredytowej opiewającej na kwotę 680.000 zł, po czym E. B. (1) poprzez wyzyskanie błędu pracownika banku co do celu użycia uzyskanych od tegoż pracownika banku haseł systemowych, za pomocą których E. B. (1) dokonała w dniach 18 i 19 listopada 2009 r. i w dniu 21 czerwca 2010 r. trzech przelewów środków finansowych odpowiednio w kwotach: 1.570.000 zł, 1.530.000 zł i 1.000.000. zł na rachunek bankowy A. B. (1) o numerze (...) na podstawie nieautentycznych aneksów nr 1, 2 i 3 do umowy kredytowej, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy powyższych przepisów skazał oskarżonych, zaś na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu A. B. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych, E. B. (1) wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego W. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 3 aktu oskarżenia czynu kwalifikowanego jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanych przepisów skazał go, zaś na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych;

IV. oskarżonego W. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 4 aktu oskarżenia czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy wskazanych przepisów skazał oskarżonego, zaś na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych;

V. oskarżoną E. B. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt. 5 aktu oskarżenia czynu kwalifikowanego jako występki z art. 276 kk w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 276 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego L. Z. uznał w ramach zarzucanego mu w pkt. 6 aktu oskarżenia czynu za winnego tego, że w dniu 1 marca 2010 r. przy ul. (...) w Ł. będąc zobowiązanym na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi I Oddziału (...) S.A. w Ł., jako jego dyrektor, przez niedopełnienie obowiązku na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, zawarł z W. P. (1) umowę kredytu gotówkowego, opiewającą na kwotę 10.000.000 zł z naruszeniem wewnętrznych przepisów obowiązujących w (...) S.A. regulujących zawieranie tego typu zobowiązań finansowych i nie wyegzekwował od kredytobiorcy wymaganych dokumentów, nie zweryfikował informacji przedłożonej we wniosku o udzielenie kredytu oraz dokonał niewłaściwej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy oraz poręczyciela, czym wyrządził (...) S.A. szkodę majątkową w kwocie 874.000 zł., tj. popełnienia występku z art. 296 § 1 i § 4 kk i za to na mocy wskazanego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył mu na mocy art. 296 § 4 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego L. Z. uznał za winnego w ramach zarzucanego mu w pkt. 7 aktu oskarżenia czynu tego, że w dniu 26 października 2009 r. przy ul. (...) w Ł. będąc zobowiązanym na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi I Oddziału (...) S.A. w Ł., jako jego dyrektor poprzez niedopełnienie obowiązku na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, zawarł we wskazanym dniu z A. B. (1) umowę kredytu gotówkowego opiewającą na kwotę 680.000 zł z naruszeniem wewnętrznych przepisów obowiązujących w (...) S.A. regulujących zawieranie tego typu zobowiązań finansowych i nie wyegzekwował od kredytobiorcy wymaganych dokumentów, nie zweryfikował informacji przedłożonej we wniosku o udzielenie kredytu oraz dokonał niewłaściwej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy oraz poręczyciela, czym wyrządził (...) S.A. istotną szkodę w kwocie co najmniej 718.946,01 zł tj. popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 296 §1 i § 4 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył mu na mocy art. 296 § 4 k.k. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną: oskarżonemu A. B. (1) karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, oskarżonemu W. P. (1) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, oskarżonej E. B. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, oskarżonemu L. Z. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 k.k. i 86 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych jednostkowe kary grzywny i wymierzył karę łączną grzywny: oskarżonemu A. B. (1) w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych; oskarżonemu W. P. (1) w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych;

X. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego L. Z. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 1 (jednego) roku próby;

XI. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył: oskarżonemu A. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 sierpnia 2012 r. do dnia 28 marca 2013 r., oskarżonej E. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 sierpnia 2012 r. do dnia 26 marca 2013 r., oskarżonemu W. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 października 2012 r. do dnia 29 marca 2013 r., zaś oskarżonemu L. Z. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 7 sierpnia 2012 r., uznając grzywnę za wykonaną w wymiarze 2 stawek dziennych;

XII. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego L. Z. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A w W. kwoty 1.592.946,01 zł (jeden milion pięćset dziewięćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset czterdzieści sześć złotych jeden grosz), wobec oskarżonej E. B. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A w W. kwoty 4.780.000 zł (cztery miliony siedemset osiemdziesiąt tysięcy złotych) oraz kwoty 27.700.000 zł (dwadzieścia siedem milionów siedemset tysięcy złotych) na rzecz (...) S.A w W. solidarnie wraz z oskarżonym A. B. (1);

XIII. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić (...) SA w Ł. jako podmiotowi uprawnionemu dowód rzeczowy wymieniony w wykazie dowodów rzeczowych nr(...) pod poz. 1;

XIV. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych wskazanych w:

- wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 2-4, 8-23, 25-31;
- wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1;
- wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1;
- wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1-8;

XV. na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych koszty postępowania w sprawie w kwotach: od oskarżonej E. B. (1) i L. Z. po 4455,50 zł (cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt groszy), od oskarżonego A. B. (1) kwotę 7455,50 zł (siedem tysięcy czterysta pięćdziesiąt pięć pięćdziesiąt groszy), od oskarżonego W. P. (1) kwotę 5193,50 zł (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) oraz zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty od oskarżonego W. P. (1) kwotę 6.400 zł (sześć tysięcy czterysta złotych), od oskarżonego A. B. (1) kwotę 6.400 zł (sześć tysięcy czterysta złotych), od oskarżonej E. B. (1) kwotę 400 zł (czterysta złotych), a od oskarżonego L. Z. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych);

XVI. na mocy art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 600 zł (sześćset złotych) plus VAT a na rzecz adw. S. J. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. B. (1).

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator oraz obrońcy oskarżonych.

Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I.w zakresie punktu V zaskarżonego wyroku obrazę prawa karnego materialnego pod postacią art. 276 kk poprzez pominięcie w opisie czynu zabronionego przypisanego E. B. (1) znamienia ustawowego wymienionego występku i nie wskazanie, iż oskarżona nie miała prawa wyłącznie rozporządzać usuniętą oraz ukrywaną dokumentacją bankową,

II.w zakresie punktu VI zaskarżonego wyroku obrazę prawa karnego materialnego pod postacią art. 296 § 1 kk poprzez pominięcie w opisie czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu L. Z. znamienia ustawowego wymienionego występku i nie wskazanie, iż nie dopełnił on ciężącego na nim obowiązku,

III.w zakresie punktu VII zaskarżonego wyroku obrazę prawa karnego materialnego pod postacią art. 296 § 1 kk poprzez pominięcie w opisie czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu L. Z. znamienia ustawowego wymienionego występku i nie wskazanie, iż nie dopełnił on ciężącego na nim obowiązku,

IV.rażąca niewspółmierność kary w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 100 zł każda orzeczonej wobec oskarżonego W. P. (1) za przypisany mu w punkcie I zaskarżonego wyroku występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk., podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W. oraz zaplanowany sposób działania, przemawiają za orzeczeniem wobec niego surowszej kary pozbawienia wolności i kary grzywny,

V.rażąca niewspółmierność kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda orzeczonej wobec oskarżonego W. P. (1) za przypisany mu w punkcie III zaskarżonego wyroku czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W. oraz zaplanowany sposób działania, przemawiają za orzeczeniem wobec niego surowszej kary pozbawienia wolności i kary grzywny,

VI.rażąca niewspółmierność kary łącznej wymierzonej oskarżonemu W. P. (1) i określonej w punktach VIII i IX zaskarżonego wyroku w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 100 zł każda, podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W. oraz zaplanowany sposób działania, przemawiają za orzeczeniem wobec niego surowszej kary pozbawienia wolności i kary grzywny,

VII.rażąca niewspółmierność kary w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 100 zł każda orzeczonej wobec oskarżonego A. B. (1) za przypisany mu w punkcie I zaskarżonego wyroku czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk., podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności

wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W. oraz zaplanowany sposób działania, przemawiają za orzeczeniem wobec niego surowszej kary pozbawienia wolności i kary grzywny,

VIII.rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej oskarżonemu A. B. (1) i określonej w punktach VIII i IX zaskarżonego wyroku w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 100 zł każda, podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W. oraz zaplanowany sposób działania, przemawiają za orzeczeniem wobec niego surowszej kary pozbawienia wolności i kary grzywny,

IX.rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej E. B. (1) za przypisany jej w punkcie I zaskarżonego wyroku czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W., przemawiają za orzeczeniem wobec niej surowszej kary pozbawienia wolności i kary grzywny,

X.rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej E. B. (1) za przypisany jej w punkcie II zaskarżonego wyroku czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z uwagi na nie orzeczenie wobec oskarżonej kary grzywny, podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W. oraz działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez W. P. (1) oraz A. B. (1), przemawiają za orzeczeniem wobec niej kary grzywny,

XI.rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej oskarżonej E. B. (1) i określonej w punkcie VIII zaskarżonego wyroku w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy należyta ocena wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, w tym przede wszystkim bardzo wysokiej szkody powstałej w majątku pokrzywdzonej (...) SA z siedzibą w W. oraz zaplanowany sposób działania przemawiają za orzeczeniem wobec niej surowszej kary pozbawienia wolności i kary grzywny,

-w oparciu o art. 437 § 1 i 2 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 21 września 2013 r. o zmienia kodeksu postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw) ;

Wnosił o:

I.zamianę punktu V zaskarżonego wyroku przez prawidłowe określenie czynu przypisanego oskarżonej E. B. (1) i wskazanie w jego opisie tego, że nie miała ona prawa wyłącznie rozporządzać usuniętą i ukrywaną dokumentacją bankową

II.zamianę punktu VI zaskarżonego wyroku przez prawidłowe określenie czynu przypisanego oskarżonemu L. Z. i wskazanie w jego opisie tego, że nie dopełnił on ciężącego na nim obowiązku,

III.zamianę punktu VII zaskarżonego wyroku przez prawidłowe określenie czynu przypisanego oskarżonemu L. Z. i wskazanie w jego opisie tego, że nie dopełnił on ciężącego na nim obowiązku,

IV.zmianę punktu I wyroku poprzez orzeczenie wobec:

a)W. P. (1) kary 6 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 330 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 zł,

b)A. B. (1) kary 6 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł,

c) E. B. (1) kary 5 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł,

V. zmianę punktu II wyroku poprzez orzeczenie wobec:

a) E. B. (1) dodatkowo kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł,

VI. zmianę punktu III wyroku poprzez orzeczenie wobec:

a) W. P. (1) kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 280 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 300 zł,

VII. zmianę punktu VIII wyroku poprzez orzeczenie wobec:

a) W. P. (1) kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności

b) A. B. (1) kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności,

c) E. B. (1) kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności,

VIII. zmianę punktu IX wyroku poprzez orzeczenie wobec:

a) W. P. (1) kary łącznej grzywny w wymiarze 520 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 zł,

b) A. B. (1) kary łącznej grzywny w wymiarze 450 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł,

c) E. B. (1) kary łącznej grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł.

Obrońca oskarżonego W. P. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, a to:

1. art. 5 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i nie rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego W. P. (1) w sytuacji, kiedy zeznania świadków złożone w postępowaniu w niniejszej, jak również okoliczności sprawy ujawnione w trakcie postępowania w sprawie nie mogą stanowić podstawy oskarżenia w działaniach mających rzeczywiście na celu wprowadzenie w błąd podmiotu udzielającego kredytu, tj. Banku (...) S.A. wskazanego w wyroku, a który to oskarżony W. P. (1), wyłącznie jako osoba zupełnie nie mająca świadomości o możliwych działaniach osób współoskarżonych, jako rzekomy kredytobiorca miał zaciągnąć zobowiązania w pokrzywdzonym banku (...) S.A., w tym przez rzekome zawarcie aneksów do umowy kredytowej, choć działania oskarżonego W. P. (1) podejmowane po powzięciu informacji o powstaniu zobowiązania względem banku polegające na poinformowaniu banku przez oskarżonego o możliwym oszustwie na jego szkodę, braku udziału w zaciąganiu kredytu przez W. P. (1) oraz żądania przedstawienia dokumentów kredytowych celem ustalenia osób rzeczywiście odpowiedzialnych za zaciągnięcie zobowiązania całkowicie zwalniają oskarżonego z odpowiedzialności za szkodę powstałą na majątku banku (...) S.A., zaś dowody przedstawione w trakcie postępowania na potwierdzenie tezy przeciwnej, nie są w ocenie obrony wiarygodne i niesporne, zwłaszcza, że oskarżony wielokrotnie informował o nierzetelnych działaniach pracowników banku (...) S.A. w tym zakresie wskazując na próbę zrzucenia odpowiedzialności za nieprawidłowości w wykonywaniu obowiązków przez pracowników tego banku na osobę oskarżonego,

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy oraz pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego W. P. (1) tj. wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, konsekwentne nie przyznawanie się do winy oraz ustalenie osób rzeczywiście odpowiedzialnych za powstanie zobowiązania względem banku (...) S.A. a to współoskarżonych w postępowaniu z udziałem W. P. (1) prowadzonego przed Sądem Okręgowym w W. (...) Wydział Karny w sprawie XVIII K 392/12 jako rzeczywiście winnych ujawnionego procederu i odpowiedzialnych za wskazane aktem oskarżenia czyny, a które to ustalenia wykluczają oskarżonego W. P. (1) jako sprawcę w jego popełnieniu, co wobec pozostałych zgromadzonych dowodów w sprawie w tym w szczególności charakteru działań oskarżonego polegających na zakwestionowaniu uczestnictwa w zaciąganiu zobowiązania, o czym oskarżony poinformował bank przed wszczęciem postępowania przygotowawczego w sprawie, domaganiu się przedstawienia dokumentacji świadczącej o złożeniu podpisu pod dokumentami pozwalającymi zwiększyć limit kredytu ponad dotychczasową kwotę, a także po przesłaniu losów środków wypłaconych przez bank (...) S.A., które to środki w najmniejszym stopniu nie trafiły do oskarżonego W. P. (1), a w całości na rzecz osób trzecich pozwala uznać wersję oskarżonego W. P. (1) w zakresie braku winy za prawdziwą zwłaszcza, że ustalenia Sądu I instancji dotyczące świadomego udziału oskarżonego w procesie zaciągnięcia kredytu nie mają charakteru stanowczego, jak również wiarygodnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a także brak rozstrzygnięcia ponad wszelką wątpliwość okoliczności w jakich doszło do złożenia przez oskarżonego W. P. (1) podpisu pod dokumentem przelewu, choć oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, aby taki podpis pod tym dokumentem złożył swoją ręką,

a) art. 7 k.p.k. i oparcie treści wyroku o dowolność, a nie swobodność w zakresie oceny dowodów, co objawiło się wysnuciem błędnego wniosku w uznaniu winy oskarżonego W. P. (1), jakoby to W. P. (1) doprowadził wraz z pozostałymi oskarżonymi w sprawie bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez doprowadzenie do wypłaty środków przez bank na rachunek oskarżonego oraz na rachunek spółki (...) Sp. z o.o. bez zamiaru wywiązania się z obowiązku zwrotu zaciągniętego zobowiązania, skoro jego rola polegała wyłącznie na posłużeniu się jego osobą i danymi osobowymi przez współoskarżonych w sprawie, bez świadomości udziału tegoż oskarżonego w procedurze i bez jego wiedzy o podpisaniu dokumentów pozwalających na wypłatę środków a następnie rozdysponowanie tymi środkami bez wiedzy i zgody W. P. (1), o czym świadczy choćby brak złożenia podpisu przez oskarżonego W. P. (1) na aneksach do umowy kredytowej co pozwoliło osobom trzecim na przelewy środków z konta oskarżonego na rzecz spółki (...) Sp. z o.o., co wyklucza możliwość wysnucia z powyższego chęci oraz zamiaru wprowadzenia banku (...) S.A. w błąd, skoro wniosek kredytowy wraz z dokumentacją kredytową nie była sporządzana z udziałem oskarżonego, kwestionuje on swoje podpisy pod dokumentami kredytowymi, a nadto nieuwzględnienie braku świadomości oskarżonego W. P. (1) co do złożenia wniosku o kredyt oraz danych wskazanych na wniosku weryfikowanych następnie przez Bank, który to nie dopatrywał się w postępowaniu sprawdzającym, poprzedzającym udzielenie kredytu żadnych nieprawidłowości, choć kwota udzielanego kredytu winna być poddana szczególnemu nadzorowi organom banku kontrolującym działalność placówki w której doszło do zawarcia umowy tj. oddziału banku (...) S.A. w Ł.

Wskazując na powyższe podstawy apelacyjne, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k., wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego W. P. (1) od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego L. Z. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. w zakresie czynu z punktu VI wyroku:

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony nie dopełnił swoich obowiązków na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach i zawarł z W. P. (1) umowę kredytu gotówkowego na kwotę 10.000.000 zł z naruszeniem wewnętrznych przepisów obowiązujących w (...) S.A. regulujących zawieranie tego typu zobowiązań finansowych i nie wyegzekwował od kredytobiorcy wymaganych dokumentów, nie zweryfikował informacji przedłożonej we wniosku o udzielenie kredytu oraz dokonał niewłaściwej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy oraz poręczyciela, czym wyrządził (...) S.A. szkodę majątkową w kwocie 874.000 zł, podczas gdy Regulamin Kompetencji Dyrektora oddziału w zakresie możliwości udzielenia kredytu dla

osób fizycznych, załącznik nr 4 do uchwały (...), zezwalał Dyrektorowi Banku na zawarcie takiego kredytu na wskazanych we wniosku warunkach na skutek, czego na tej transakcji, wbrew ocenie Sądu, nie poniósł szkody, przeciwnie wzbogacił się poprzez prowizję od udzielonego kredytu oraz należne odsetki od udzielonego zabezpieczenia w postaci lokaty. Oskarżony nie miał wiedzy na temat fałszowania bądź nierzetelności dokumentów załączonych do wniosków kredytowych, co wynika wprost z przedstawionych E. B. (1) zarzutów, że wprowadziła ona oskarżonego w błąd.

II. w zakresie czynu z punktu VII wyroku:

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony poprzez niedopełnienie obowiązku na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, zawarł z A. B. (1) umowę kredytu na kwotę 680.000 zł z naruszeniem wewnętrznych przepisów obowiązujących w (...) S.A. regulujących zawieranie tego typu zobowiązań finansowych i nie wyegzekwował od kredytobiorcy wymaganych dokumentów, nie zweryfikował informacji przedłożonej we wniosku o udzielenie kredytu oraz dokonał niewłaściwej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy oraz poręczyciela, czym wyrządził (...) S.A. szkodę majątkową w kwocie 718.946,01 zł, podczas gdy do ww. wniosku przedłożono dokumenty w postaci: operatu szacunkowego z dnia 16 października 2009 r. sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego T. K., co, do którego operatów banki nigdy nie zgłaszały zastrzeżeń, oraz zaświadczenia o wysokości dochodów A. B. (1) uzyskiwanych w (...) Sp. z o. o., których weryfikacja nie należała do kompetencji oskarżonego, co w sposób oczywisty wynika z rozdziału 5 Regulaminu organizacyjnego oddziału (...) S.A. będącego załącznikiem nr 1 do uchwały nr (...) z dnia 6 maja 2008 r. tylko do kompetencji analityka finansowego i doradcy kredytowego, nadto L. Z. nie mógł posiadać wiedzy na temat sfałszowania bądź nierzetelności przedstawianych dokumentów załączonych do wniosków kredytowych albowiem E. B. (1) dokonywała tych czynności, i postawiono jej zarzuty z których wynika że wprowadziła w błąd dyrektora L. Z.;

III. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wyroku a mianowicie:

a) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie biegłego specjalisty z zakresu finansów i rachunkowości, na okoliczność ustalenia rzeczywistych rozmiarów poniesionej przez (...) S. A. szkody majątkowej i wyliczenie jej tylko i wyłącznie na podstawie oświadczenia przedłożonego przez pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy ustalenie takich okoliczności wymaga wiadomości specjalnych. Zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie rzeczywistej wartości szkody majątkowej poniesionej przez Bank przy udzieleniu tych dwóch inkryminowanych kredytów, co ma istotne znaczenie w tej sprawie pomijając fakt kto jest temu winny czy oskarżony czy E. B. (1);

b) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2, 3 i 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie pracownika Banku (...) S.A. A. G. i uznanie, że kwestia ewentualnych korzyści banku i sposobu ich rozliczenia z tytułu utworzenia lokaty w wysokości 10 mln zł nie ma znaczenia, podczas gdy ustalenie tej okoliczności ma kluczowe znaczenie do ustalenia czy w ogóle doszło do wystąpienia jakiegokolwiek szkody przy udzieleniu tego kredytu, czy przysporzenia korzyści po stronie Banku;

co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku, poprzez nieprawidłowe uznanie, że oskarżony L. Z. wyrządził pokrzywdzonemu szkodę w wysokości 1.592.946,01 zł, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie takich wniosków, a wręcz je wyklucza,

c) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku, przejawiające się na niewykazaniu w żadnym stopniu przez Sąd Okręgowy na podstawie, jakich dowodów uznano, winę L. Z., w sytuacji, gdy Sąd stwierdził, że wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę, są logiczne i konsekwentne. Lakoniczność uzasadniania przejawia się również w tym, że nie wskazano, jakie konkretne procedury i przepisy bankowe oskarżony naruszył; w jaki sposób i za pomocą, jakich metod Sąd wyliczył rzeczywistą szkodę majątkową i wysokość zobowiązania oskarżonego do jej naprawienia.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wnosił o uniewinnienie oskarżonego L. Z. od zarzucanych mu czynów.

W przypadku gdyby Sąd nie podzielił zapatrywania prawnego obrony, z daleko idącej ostrożności procesowej na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Obrońca oskarżonej E. B. (2) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) na podstawie przepisów art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, a w szczególności:

a) naruszenie przepisów art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegające na naruszeniu zasady swobodnej kontrolowanej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkujące dowolnym przyjęciem, że:

- pokrzywdzony (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. dokonał rozporządzenia mieniem w kwocie 27.700.000 zł. na rachunek bankowy W. P. (1);

- oskarżona wyzyskała błąd pracownika banku (...) S.A. co do celu użycia uzyskanych od tegoż pracownika banku haseł systemowych, w sytuacji, gdy materiał dowodowy, w tym zeznania świadków, które Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia uznał za wiarygodne, nie dawał podstaw do przyjęcia takich ustaleń,

- oskarżona wyzyskała błąd pracownika banku co do sposobu wykorzystania udzielonego kredytu i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania,

- aneks z dnia 26 marca 2010 r. do umowy kredytowej zawartej w dniu 1 marca 2010 r. był aneksem „nieautentycznym”, w sytuacji, gdy dokument ów nie został w jakimkolwiek zakresie podrobiony, ani przerobiony,

co w konsekwencji skutkowało dowolnym przyjęciem, że oskarżona w zakresie tego czynu swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa spenalizowanego w art. 286 § 1 k.k.

b) naruszenie przepisu art. 424 § 1 k.p.k., polegające na zaniechaniu wskazania przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku faktów, które Sąd uznał za udowodnione oraz wyjaśnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt. II tego orzeczenia zarzucił:

a) naruszenie przepisów art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegające na naruszeniu zasady swobodnej kontrolowanej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkujące dowolnym przyjęciem, że:

- pokrzywdzony (...) Bank (...) S.A. dokonał rozporządzenia mieniem w kwocie 4.780.000 zł., w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że pokrzywdzony bank został doprowadzony do rozporządzenia mieniem wyłącznie w zakresie kwoty 680.000 zł.,

- oskarżona E. B. (1) wyzyskała błąd pracownika banku co do celu użycia uzyskanych od tego pracownika pokrzywdzonego banku haseł systemowych, w sytuacji, gdy materiał dowodowy, w tym zeznania świadków, które Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia uznał za wiarygodne, nie dawał podstaw do przyjęcia takich ustaleń,

- aneksy nr, 1, 2 i 3 do umowy kredytowej z dnia 26 października 2009 r. były dokumentami „nieautentycznymi” w sytuacji, gdy dokument ów nie został w jakimkolwiek zakresie podrobiony, ani przerobiony,

co w konsekwencji skutkowało dowolnym przyjęciem, że oskarżona w zakresie tego czynu swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

b) naruszenie przepisu art. 424 § 1 k.p.k., polegające na zaniechaniu wskazania przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku faktów, które Sąd uznał za udowodnione oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wydanego orzeczenia.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt V wyroku Sądu Okręgowego zarzucił na podstawie przepisów art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego, polegającą na niewłaściwym zastosowaniu tego przepisu, na skutek przypisania oskarżonej w pkt. V zaskarżonego wyroku przestępstwa z art. 276 k.k., w sytuacji, gdy nie zostało zawarte w opisie czynu, ani ustalone w toku niniejszego postępowania, że oskarżona nie mogła wyłącznie rozporządzać inkryminowanymi dokumentami.

Podnosząc powyższe zarzuty, wnosił o zmianę wyroku Sądu Okręgowego poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów.

Alternatywnie natomiast o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak kompleksowych ustaleń faktycznych w zakresie sposobu realizacji znamion przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, interpretując wynikające z materiału dowodowego wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, jak również poprzez nie uczynienie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, także w sferze obszerności dokonanej oceny materiału dowodowego względem A. B. (1), czego szczególnym wyrazem jest:

a. uznanie, że działania podjęte przez oskarżoną E. B. (1) w toku prowadzonych przez nią procedur kredytowych doprowadziły do podwyższenia kredytów uprzednio zaciągniętych przez A. B. (1) na kwotę 680.000 zł i W. P. (1) na kwotę 10.000.000 zł i w tym znaczeniu stały się umowami kredytowymi, podczas gdy prawidłowa ocena materiałów znajdujących się w aktach sprawy, powinna doprowadzić do zawarcia umów kredytowych nie doszło, a tym samym nie zostały wypełnione znamiona czynów zarzucanych oskarżonemu;

b. odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, pomimo że są przeważającą częścią są logiczne i konsekwentne oraz zostały uzupełnione innymi dowodami znajdującymi się w aktach sprawy, w szczególności w zakresie niewiedzy oskarżonego co do nieprawidłowości i przekroczeń uprawnień jakich dopuściła się oskarżona E. B. (1), a tym samym, że aneksy kredytowe oraz dokonane przez oskarżoną przelewy były wykonane bezprawnie;

c. uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej E. B. (1) w zakresie motywacji, sposobu dokonywania przez nią operacji i działań kredytowych, podczas gdy jej wyjaśnienia w tym zakresie należałoby uznać za przyjętą linię obrony, mającą na celu umniejszenie skali nieprawidłowości i przekroczeń uprawnień jakich się dopuściła oraz przerzucenie odpowiedzialności na oskarżonego A. B. (1), co miało wpływ na poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie, a także ocenę stopnia zawinienia oskarżonego A. B. (1);

d. nie wyjaśnienie w sposób kompletny, co Sąd uznał w działaniach oskarżonego za wypełniające znamiona zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;

e. oparcie szkieletu ustaleń faktycznych na wynikach audytu przeprowadzonego u pokrzywdzonego i zeznaniach świadka P. B. (1), który jako pracownik banku dokonał oceny zdarzeń będących przedmiotem zarzutów aktu

oskarżenia, uczestniczył w przeprowadzaniu audytu u pokrzywdzonego, i w sposób oczywisty nakreślał ocenę sytuacji niekorzystną dla oskarżonych;

f. uznanie, że oskarżony A. B. (1) posiadał świadomość, że składane na potrzeby kredytów operaty, co do składników majątku spółki (...) i (...) spółki (...) są nieprawidłowe i jako takie nie spełniają warunków wskazanych w przepisach prawa bankowego;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niezasięgnięcie opinii biegłego z zakresu bankowości, lub zespołu biegłych z zakresu nauk ekonomicznych na okoliczność ustalenia:

a. rzeczywistego przebiegu i skali dokonanych przez E. B. (1) nadużyć i przekroczeń uprawnień przy wypełnianiu procedur bankowych na potrzeby udzielania i podwyższania kredytów oskarżonym A. B. (1) i W. P. (1);

b. rzeczywistej szkody jaką poniósł pokrzywdzony przy uwzględnieniu, że większą część strat spowodowanych wypłynięciem pieniędzy z banku pokrzywdzony zamortyzował poprzez uznanie ich za koszty prowadzonej działalności;

-oraz zastąpienie tych opinii dokumentami bankowymi w przeważającej części wytworzonych przez pracowników pokrzywdzonego (dokumenty audytu i wywiadów z pracownikami, pisma w postępowaniu przygotowawczym i toku postępowania sądowego), zeznaniami pracowników pokrzywdzonego, wyjaśnieniami oskarżonych E. B. (1) i L. Z., i na tej podstawie poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, w kluczowych aspektach sprawy;

4. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niezasięgnięcie opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości celem ustalenia rzeczywistej wartości majątku nieruchomości należącej do spółki (...) znajdującego się w miejscowości D., a zastąpienie opinii specjalisty dokumentami prywatnymi, bankowymi oraz zeznaniami świadków, które to materiały nie mogły stanowić pełnoprawnego dowodu w przedmiocie wysokości rzeczywistej wartości mającego być ustanowionego zabezpieczenia pod kredyt udzielny oskarżonemu A. B. (1), a na podstawie których błędnie zostały poczynione ustalenia faktycznych, w kluczowych aspektach sprawy;

5. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niezasięgnięcie opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości celem ustalenia rzeczywistej wartości majątku spółki (...) znajdującego się w miejscowości B., a zastąpienie opinii specjalisty dokumentami prywatnymi, bankowymi oraz zeznaniami świadków, które to materiały nie mogły stanowić pełnoprawnego dowodu w przedmiocie wysokości rzeczywistej wartości mającego być ustanowionego zabezpieczenia kredytu, jaki miał być udzielny oskarżonemu W. P. (1);

6. art. 415 § 5 k.p.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego, co do kwoty wskazanej w zarzucie z pkt. 2 a/o, wbrew wskazanej w tym przepisie tzw. regule antykumulacyjnej, podczas gdy w postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu ws. I Nc 766/11 zapadł prawomocny wyrok zasądający na rzecz pokrzywdzonego od oskarżonego kwotę 4.631.443,59 zł, w związku z zdarzeniem opisanym w pkt. 2 a/o;

7. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, poprzez:

a. uznanie, że w zakresie udzielenia kredytu oskarżonemu na kwotę 680.000 zł, nie dopełniono wymaganych procedur i kredyt został udzielony bezprawnie i w tym zakresie doszło do pokrzywdzenia banku, podczas gdy kredyt został udzielony prawidłowo i od pierwszej wymagalności spłat, raty były regulowane terminowo;

b. uznanie, że działania podjęte przez oskarżoną E. B. (1) w toku prowadzonych przez nią procedur kredytowych doprowadziły do podwyższenia kredytów uprzednio zaciągniętych przez A. B. (1) na kwotę 680.000 zł i W. P. (1) na kwotę 10.000.000 zł i w tym znaczeniu stały się umowami kredytowymi, podczas gdy prawidłowa ocena materiałów znajdujących się w aktach sprawy, nawet bez pozyskania przez Sąd opinii biegłych z zakresu ekonomii i bankowości, powinna doprowadzić do bezpośredniego przyjęcia, że skala przekroczeń uprawnień i nieprawidłowości

jakich dopuściła się oskarżona wyklucza uznanie, że do zawarcia umów doszło, a pośrednio także powinno mieć wpływ na ocenę czy doszło wypełnienia znamion czynów z art. 286 kk w zw. z art. 294 kk;

c.uznanie, że A. B. (1) działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem zaciągając kredyt na kwotę 680.000 zł, oraz otrzymując przelewy na kolejne 1.570.000 zł, 1.530.000 zł, 1.000.000 zł, w sytuacji w której zobowiązanie zaciągnięte w banku przez oskarżonego było, do momentu kiedy otrzymywał wypłaty od pracodawcy, regularnie spłacane;

d.uznanie, że oskarżony A. B. (1) brał wiodący udział w wyłudzeniu od pokrzywdzonego kwoty 27.700.000 zł, podczas gdy zobowiązanie kredytowe miało być zaciągnięte na oskarżonego W. P. (1), a ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że nie obejmował zamiarem uszczuplenia majątku banku oraz wyniku przelania z banku pieniędzy na konto spółki (...) nie odniósł korzyści majątkowej;

Z ostrożności procesowej - w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

8. rażąco niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu A. B. (1) kar jednostkowych i kary łącznej, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności w bardzo wysokim wymiarze,

W oparciu o powyższe wnosił o:

-zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,

ewentualnie o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. B. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Cała wymowa środka odwoławczego wniesionego na rzecz tego oskarżonego sprowadza się do przerzucenia odium odpowiedzialności wyłącznie na E. B. (1) (uprzednio M.). Z argumentacją zawartą w apelacji nie sposób się zgodzić.

Nie jest rzeczą sądu karnego rozważanie podniesionej przez obrońcę okoliczności czy doszło do „kontraktowo obowiązujących z punktu widzenia ustawowego i proceduralnego w banku, zawarcia aneksów podwyższających kwoty kredytu – zaciągnięcia w tym zakresie przez oskarżonych zobowiązań”. Podniesione wątpliwości mogą być rozstrzygnięte przed obliczem sądu cywilnego, co nie stoi na przeszkodzie uznaniu oskarżonych winnymi, skoro pieniądze wypłacone na podstawie aneksów do kredytów, choć udzielone wbrew procedurom bankowym do nich trafiły.

Sądu odwoławczego nie przekonał argument apelacji, że E. B. (1) samodzielnie, wbrew wiedzy oskarżonego co do jej możliwości decyzyjnych i zarazem procedurom podwyższała kredyt aneksami. Podkreślić należy, że nie ma żadnych dowodów na to, że E. B. (1) miała jakikolwiek interes w podwyższaniu oskarżonemu kwot kredytu. Taki interes miał A. B. (1) i W. P. (1), którzy od początku ubiegali się o 40 mln. złotych i pomimo pewnych deklaracji ze strony banku dość szybko zorientowali się, iż pieniądze, bez spełnienia wielu wymogów, w takiej kwocie nie uzyskają. Rolą E. B. (1) było sprawdzenie zdolności kredytowej oskarżonych. Musiała mieć świadomość tego, że nie jest ona wystarczająco dobra by został udzielony kredyt w pożądanej kwocie przy udziale nadzoru bankowego. Nie sposób pominąć, że A. B. (1) podczas uzyskania kredytu w kwocie 680 tys. złotych posłużył się nieprawdziwym co do okresu zatrudnienia i osiągniętych dochodów zaświadczeniem wystawionym przez W. P. (1), zaś wycena (...) spółki (...) w D. sporządzona przez J. G. (1) była łatwa do zweryfikowania, bowiem nie opierała się wyłącznie na wartości majątku trwałego, ale także na kryterium przyszłych zysków, przy założeniu powodzenia pewnych inwestycji. Ponadto jak trafnie wywiódł Sąd Okręgowy J. Ł. informował oskarżonego o tym, że nieruchomości jest już obciążona hipoteką. Przypomnieć nadto należy, że A. B. (1)

był osobą bardzo aktywną w kontaktach zawodowych z E. B. (1), ale także prywatnych. Niewiarygodne jest zatem twierdzenie, że nie był świadomy bezprawnych działań, podejmowanych przez E. B. (1). Z kolei logicznym jest, że oskarżona, jeśli nawet uległa urokowi osobistemu A. B. (1), nie musiała łamać przepisów obowiązujących w banku, gdyby nie miała przekonania, iż oskarżony oraz W. P. (1) nie posiadają zdolności kredytowej, by otrzymać kredyt wyższy niż 680 tys. złotych i 10 milionów złotych.

O braku zamiaru dokonania przestępstwa nie świadczy podnoszony w apelacji fakt spłacania przez oskarżonego rat kredytu uzyskanego zgodnie z prawem. Odnosząc się do tego argumentu stwierdzić należy, że ostatecznie nawet kredyt w kwocie 680 tys. złotych nie został w całości spłacony. Początkowo oskarżony miał fundusze na obsługę kredytu, bo przecież na jego konto wpłynęło 4.780.000 złotych z pokrzywdzonego banku (...) SA w Ł.. Wysokość otrzymywanego wynagrodzenia i zabezpieczenie nieruchomością należącą do J. Ł., obciążoną jak wskazano powyżej hipoteką na rzecz innych podmiotów wskazuje na to, że A. B. (1) nie miał możliwości spłacenia kredytu.

Jeśli chodzi o operaty szacunkowe wartości rynkowej nieruchomości i maszyn spółki (...), położonej w B. to nie ma sprzeczności w tym, że Sąd I instancji zarówno dał wiarę relacjom J. G. (2), jak i P. B. (2) – rzeczoznawcy z firmy (...). Każdy z nich oszacował wartość nieruchomości na inną kwotę, ale też każdy z nich przyjął inną metodę. Nie trzeba posiadać specjalistycznej wiedzy by stwierdzić, że operat sporządzony przez J. G. (3) został oparty na bardzo niepewnych przesłankach takich jak przyszłościowe zyski przy zakładanym usprzętowaniu zakładu i był niemiarodajny dla potrzeb kredytowych. Wniosek obrońcy oskarżonego o oszacowanie majątku S. przez biegłego sądowego miałby rację bytu w czasie zbliżonym do zdarzenia, ale nie po upływie sześciu lat. Po upływie takiego okresu czasu wycena byłaby mniej, lub bardziej hipotetyczna.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu skarżącego wyrażonego w dalszej części apelacji pod adresem sądu orzekającego w sprawie, że oparł się na on na ustaleniach audytu i zeznaniach P. B. (1). To, że świadek przeprowadzał audyt w imieniu pokrzywdzonego nie świadczy o braku obiektywizmu. Wykonując swoje czynności opierał się na dokumentacji bankowej, która zresztą stanowiła materiał dowodowy i została oceniona przez Sąd I instancji. Już z samego założenia pogląd skarżącego, że jest to dokumentacja prywatna stworzona dla potrzeb ukarania ewentualnych sprawców wyprowadzenia pieniędzy z banku nie zasługuje na uwzględnienie. Jest zrozumiałym, że każdy pokrzywdzony składając zawiadomienie o przestępstwie jest zainteresowany ujawnieniem i ukaraniem sprawcy przestępstwa. Nie oznacza to jednak, że staje się przez to niewiarygodnym. Sugerowanie, że regulaminy oraz umowy były tworzone pod kątem oskarżonych jest twierdzeniem nie popartym żadnymi dowodami. Gdyby tak jednak było to miałyby się z celem postulat obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bankowości, lub zespołu biegłych z zakresu nauk ekonomicznych.

Niezależnie od powyższego, Sąd odwoławczy jest zdania, że uzyskanie odpowiedzi na zadane w środku odwoławczym pytania nie rodzi konieczności zasięgnięcia opinii biegłych. „Rzeczywisty przebieg i skala dokonanych przez E. B. (1) nadużyć i przekroczeń uprawnień przy wypełnianiu procedur bankowych na okoliczność udzielania i podwyższania kredytów oskarżonym A. B. (1) i W. P. (1)” wynika z już istniejącego materiału dowodowego. Nie jest przy tym tak jak uważa skarżący, że istnieje ograniczenie dowodowe i że podstawy ustaleń faktycznych nie mogą stanowić wyjaśnienia współoskarżonych i zeznania pracowników pokrzywdzonego banku.

Z kolei zamortyzowanie większej części strat w koszty prowadzonej działalności nie powoduje, że szkoda stała się mniejsza.

Odnosnie apelacji obrońcy W. P. (1).

Nie sposób nie zauważyć, że ten środek odwoławczy sprowadza się do powielenia linii obrony oskarżonego i skarżący pod postacią obrazy art. 7 ,5 § 2 k.p.k. próbuje wykazać, że to W. P. (1) jest osobą pokrzywdzoną, bowiem nie otrzymał żadnych pieniędzy, nie miał świadomości istnienia aneksów do umowy kredytowej i żadnych podpisów nie składał. Właściwie to obrońcy wszystkich oskarżonych przyjęli strategię oceny zdarzenia przez pryzmat wyjaśnień każdego z nich, zwłaszcza w zakresie świadomości przestępczego procederu. Zdaniem Sądu odwoławczego taktyka ta nie jest skuteczna właśnie z uwagi na wskazania art. 7 k.p.k., gdzie w grę wchodzi logika, doświadczenie życiowe

i wskazania wiedzy. Zgromadzone w sprawie dowody przeczą teorii przedstawionej w apelacji obrońcy W. P. (1), że osoba oskarżonego została wykorzystana przez współoskarżonych, przy udziale pokrzywdzonego banku, który zaniedbał nadzór.

Z uwagi na to, że oskarżeni A. B. (1), W. P. (1) i E. B. (1) dopuścili się oszustwa w większości we współdziałaniu, w przekonaniu Sądu II instancji nie jest możliwe ustosunkowując się do apelacji obrońcy W. P. (1) bez odniesienia się także do zachowań współoskarżonych. Taką też całościową ocenę zdarzeń dokonał Sąd Okręgowy uznając, że działanie jednego ze współoskarżonych dopełniało drugiego. Na zasadność powyższego ustalenia wskazuje fakt, że A. B. (1) i W. P. (1) ściśle ze sobą współpracowali, wzajemnie zasilali konta, a W. P. dla celów kredytowych wystawił dla A. B. nieprawdziwe w treści zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach. Tłumaczenie oskarżonego, że zaświadczenie wystawiła księgowa, nie ekskulpuje go, ponieważ podpisał to zaświadczenie jako jego wystawca.

Mając świadomość, że spółka (...) posiadała wielomilionowe zobowiązania wobec (...), wykonawców, innych podmiotów gospodarczych byli zainteresowani zdobyciem kolejnego kredytu w kwocie 40 mln. złotych.

Wszystkie fakty w logicznym powiązaniu ze sobą na to wskazują i zostały bardzo szczegółowo omówione przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku. Wobec treści apelacji należy przypomnieć, że:

- na przełomie czerwca i lipca 2009 doszło do spotkania oskarżonych B., P., L. Z., E. B. (1), nadto A. W. w banku w Ł. w przedmiocie kredytu,

- w dniu 15.10.2009r. E. B. (1) w imieniu banku sporządziła oświadczenie o powstaniu wierzytelności z tytułu kredytu udzielonego A. B. (1) w kwocie 4.750.000 złotych, choć kredyt, który następnie posłużył do jego podwyższenia aneksami został udzielony na mocy umowy dopiero 26.10.2009 r.,

- po przelaniu kwoty 680 tyś. złotych A. B. (1) rozdysonował ze swego konta między innymi pieniądze na rzecz spółki (...); na rzecz tych samych beneficjentów (i nie tylko) wpływały pieniądze po podwyższeniu kredytu do kwoty 4.750.000 złotych,

- podobnie W. P. na konto A. B. W. P. wpłacił 2.659.490 złotych w dniu 29.03.2010r., przelew został anulowany, kwota trafiła na konto sp. S., a stamtąd na konto w S..

Od strony faktów prawidłowo Sąd Okręgowy odnotował, że W. P. (1) zabiegał o wykupienie udziałów spółki (...), o czym świadczy pismo z dnia 15.02.2010 r. skierowane do K. J.. Zasadnie też tenże sąd na podstawie nie tylko pisma, ale też zeznań K. J. i K. F. ustalił, że aby odzyskać spółkę oskarżony P. miał plan wzięcia kredytu, wykupienia udziałów i spłatę zobowiązań spółki. Wyraził też zgodę na powołanie na stanowisko Prezesa Zarządu A. W.. Wstępem do realizacji planów był kredyt w kwocie 10 mln. złotych z Banku (...) SA w Ł..

W dniu 1 marca 2010 r. została zawarta umowa platynium w wyniku którego udzielono W. P. kredytu w kwocie 10.000.000 złotych. Środki te miały stanowić dofinansowanie spółki (...). Pieniądze wpłynęły najpierw na konto W. P., następnie na konto S.. W dniu 2 marca 2010 r. z konta S. przelano 800 tyś. złotych na rzecz W. P. tytułem zwrotu pożyczki. Tego samego dnia oskarżony wypłacił 750 tyś złotych w oddziale banku w Ł. o godz. 9,54.

Dla Sądu odwoławczego oczywistym jest, że w interesie oskarżonego leży podważanie tego faktu, ale zeznania B. M. są jednoznaczne. Rozpoznała swój podpis, nie budził jej zdziwienia format pokwitowania. Istotne jest też to, że świadek sprawdzała tożsamość klienta, co czyni się podczas wypłaty każdej kwoty na dyspozycję ustną, tym bardziej tak znacznej (k. 5252 – 5254). W aspekcie zeznań tego świadka dotyczących elementów dokumentów generowanych przez system, trafnie sąd meritti uznał wywody D. P. za niekompetentne. Nie ma bowiem żadnego powodu by sądzić, że B. M. była zaangażowana w jakąś intrygę skierowaną przeciwko oskarżonemu.

Oskarżony w toku postępowania odwoławczego przedłożył kserokopię dyspozycji wypłaty na nazwisko E. B. (3). Sąd odwoławczy jest zdania, że oskarżony nie wykazał, iż dyspozycja wypłaty z dnia 2 marca 2010 r. nie jest autentyczna, pomimo że szata graficzna dokumentu jest inna niż przedłożonego, gdyż należy zwrócić uwagę na to, że nosi on datę

30 stycznia 2017 r. Nie został zatem wystawiony jednocześnie z kwestionowanym dokumentem. Żadnymi dowodami nie poparto twierdzenia oskarżonego, że potwierdzenie wypłaty takie jak E. B. (3) w formacie A 5 funkcjonuje od 2000 r., a to z k. 4850 jest w formacie A 4.

Sąd II instancji oddalił wniosek dowodowy z opinii T. T. (2), albowiem została sporządzona w trybie poza procesowym. Nie mogła też być potraktowana jako informacja o dowodzie weryfikującym opinię biegłego z zakresu pisma ręcznego, znajdującą się w aktach sprawy, ponieważ T. T. (2) nie doszedł do odmiennych wniosków końcowych, a jedynie poczynił rozważania na temat metod badawczych.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił również wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii P. G. – k. 6187, ponieważ właściwie trudno jej nadać taki walor, a nadto dotyczyła podpisów z umowy o nr (...) nie będącej przedmiotem tej sprawy. To co obrońca nazwał opinią zostało zawarte przez prokuratora do protokołu oględzin przedmiotowej umowy. Biegły P. G. nie był wprawdzie zdolny do wydania opinii o charakterze kategoriowym, ale nie wynikało to z braku kompetencji, tylko ze znikomej ilości cech graficznych.

Biegły przebadał jednak szereg paraf aneksu do umowy kredytowej z dnia 26 marca 2010 r. oraz pod oświadczeniem o poddaniu się egzekucji i w tym przypadku był w stanie wydać opinię kategoriową i stwierdził, że wskazane parafy są autentycznymi podpisami W. P. (1), co obala linię obrony oskarżonego, przekonującego o tym że bez jego wiedzy wykorzystano jego osobę oraz konto. Dla biegłego nie ulegało również wątpliwości, że podpis na dyspozycji wypłaty kwoty 750 tys. złotych został złożony przez oskarżonego, po wydrukowaniu dokumentów.

O działaniu wspólnie i w porozumieniu świadczy też to, że po podwyższeniu przez E. B. (1) W. P. (1) kredytu do kwoty 37.700.000 złotych, w dniu 26 marca 2010 r. E. B. (1) mailem przesłała na adres A. B. (1) aneks do umowy kredytowej i oświadczenie o poddaniu się egzekucji przez W. P. (1). Przekazywane środki trafiały na konto S., lub W. P. (1), a stamtąd do S. i odwrotnie.

Sąd Okręgowy drobiazgowo podliczył potrzeby W. P. (1) związane z jego planami inwestycyjnymi, odkupieniem udziałów spółki (...), spłatą zadłużenia i stwierdził, że istniała potrzeba pozyskania około 40 mln. złotych (k. 106 uzasadnienia). Przemawia za tym także opinia bankowa wystawiona na prośbę W. P.. Dość szybko oskarżeni B. i P. zorientowali się, że jednorazowo takiej kwoty jednak nie otrzymają. O braku zamiaru oszustwa ze strony W. P. nie świadczy fakt, że kredyt w kwocie 10 mln złotych został zabezpieczony lokatą w kwocie stanowiącą równowartość skoro, jak słusznie po sekwencji dalszych zdarzeń zauważył Sąd Okręgowy, obaj oskarżeni traktowali kredyty w kwocie 1.000.000 zł. i 680.000 złotych jako pierwsze transze. Na poparcie tego wniosku Sąd Okręgowy wskazał na treść § 22 ust. 3 umowy kredytowej z dnia 01.03.2010 r., w którym W. P. zobowiązał się do przelania każdej kolejnej transzy kredytu na rzecz S.. Już choćby na podstawie tej deklaracji W. P. nie ma prawa twierdzić, że nie miał świadomości, że wpłyną kolejne pieniądze, tym bardziej, że podpisał w dniu 26 marca 2010 r. aneks do umowy. To ustalenie wynika nie tylko z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego, ale także wyjaśnień E. B. (1). Za taką konstatacją, że pieniądze będą wypłacane transzami przemawia też treść smsa wysłanego przez E. B. (1) w czerwcu 2010 r. Rację należy przyznać Sądowi I instancji odnośnie tego, że istnieje liczna grupa dowodów osobowych, z której wynika, że W. P. (1) czuł się oszukany, ale to nie zwalnia oskarżonego od odpowiedzialności prawnie – karnej. Jak się wydaje W. P. fakt pokrzywdzenia wywodzi z tego, iż pieniądze z kredytu i aneksu na mocy upoważnień zostały wydatkowane w sposób nie do końca zgodny z jego oczekiwaniami i nie przyniosły efektu o jakim myślał, co pozostaje bez związku z przestępstwem, którego się dopuścił we współdziałaniu z innymi osobami. Częściowo spłacono zobowiązania wobec ZUS, Skarbu Państwa, ale ostatecznie nie doszło do nabycia udziałów. Niekwestionowany jest fakt, że W. P. (1) 13.06.2011 r. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Został on poddany głębokiej analizie przez sąd a quo. Na stronie 110 uzasadnienia omówiono pisma sporządzone przez oskarżonego, których treść wskazuje na rzeczywisty motyw zawiadomienia o przestępstwie, jakim było niewywiązanie się przez zarząd z jego zobowiązań kredytowych. Nie można zatem zgodzić się z obrońcą, że powiadomienie organów ścigania (po upływie roku) świadczy o niewinności oskarżonego.

Odnosząc się do pisma oskarżonego zatytułowanego jako „apelacja” stwierdzić należy, że nie wnosi ona niczego nowego, nie wskazuje jakich błędów w ocenie dowodów dopuścił się Sąd I instancji, lecz polemizuje z trafnymi, zdaniem Sądu II instancji, argumentami sądu.

Analiza tego pisma wskazuje na to, że oskarżony uważa, iż powinno się interpretować dowody wyłącznie na jego korzyść niezależnie od ich wymowy, że winnymi są inne osoby, w tym bank, który bez jego wiedzy przy pomocy tych osób rozdysponowywał pieniądze przepływające przez jego konto.

Z tym stwierdzeniem zgodzić się można, ale tylko częściowo – bo gdyby nadzór nad E. B. (1) był większy, a system bardziej szczelny, zapewne bank nie poniósłby tak wysokiej szkody. Nie jest winą sądu, że dokumentacja bankowa nie była kompletna, co zresztą odnotowano w treści uzasadnienia. Istotne w tej sprawie jest to, że ostatecznie aneks do umowy został załączony do akt sprawy i jak wynika z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego – podpisał go oskarżony. Do kwestii zawiadomienia o przestępstwie Sąd II instancji ustosunkował się wcześniej. Dodać jedynie należy, że wcześniej, bo w dniu 10.11.2010 r. takie zawiadomienie złożył (...) Bank (...) w W.. Prawdłowo jedynie oskarżony wskazał, że błędnie sąd ustalił, iż jest on osobą karaną, podczas gdy w rzeczywistości w trakcie postępowania sądowego skazanie uległo zatarciu. Nie można się zgodzić, aby sąd popełnił błąd przytaczając wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie, bo tak jak oskarżony, zaznaczył, że wyrok został zaskarżony (k. 24 -25 uzasadnienia).

Kolejny temat jaki został podniesiony w „apelacji” to opinia psychiatryczna. Ustosunkowując się do powyższej kwestii stwierdzić należy, że opinia ma znaczenie nie tylko dla oceny poczytalności, ale także dla oceny wyjaśnień. Oskarżony nie wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej, ale gdyby wniósł, to musiałby wówczas wykazać, że jest ona niepełna, lub niespójna. Osiągnięcia zawodowe oskarżonego nie stanowiły natomiast przedmiotu sprawy. O prawdziwości wniosków biegłych na temat wielomówności przekonała Sąd Apelacyjny postawa oskarżonego zaprezentowana przed tym sądem.

Oskarżony w swej „apelacji” zadaje szereg pytań: kto posługiwał się jego danymi w transakcjach bankowych, dlaczego zabezpieczenie na nieruchomościach zostało wpisane w maju, a nie w marcu 2010 r., dlaczego centrala banku wcześniej nie przekazała mu aneksu itp., jednak nie wskazuje jak te uchybienia mogły wpłynąć na treść wyroku. Kolejne pytanie „czy każdy mały oddział banku może w przypadku dwóch pań i kodów uzyskiwać kwoty 15 mln, 10 mln, 2, 7 mln” jest retoryczne. Oficjalnie, oczywiście nie, tak jak powiedział P. B., ale w drodze przestępstwa owszem, jak w niniejszej sprawie.

Naruszenie reguł dowodowych może być poważnym uchybieniem, lecz nie w tej sprawie. Część oddalonych wniosków dowodowych została zgłoszona na wypadek, że „mogły mieć związek z niniejszą sprawą”. Nie ma znaczenia w jakiej formie przekazano 700 tys złotych A. B.. Przechodząc dalej: skoro wykazy bankowe wskazują na „transakcje gotówkowe” na kontach B. i W., to nie wiadomo w jakim celu należałoby badać, czy nie były elektroniczne.

Z kolei zdanie W. P. na temat ważności dokumentu w postaci potwierdzenia wypłaty 750 tyś. zł. nie jest wiążące. Dla sądu karnego istotne jest to, że na podstawie ważnego czy nieważnego dokumentu pieniądze wypłacono i w dodatku oskarżonemu.

Istotnie oskarżony dostarczył opinię emerytowanego rzeczoznawcy bankowego, który stwierdził, że okazany mu dokument wypłaty bez daty i nazwy banku, w formacie A 4 nigdy nie był używany w (...). Z tej opinii nie wynika jednak by rzeczoznawca pracował kiedykolwiek w oddziale (...) w Ł., a zatem jego twierdzeń nie można traktować w porównywalnym stopniu do wzorca w S..

W uzasadnieniu pisma oskarżony w obszerny sposób opisał (...) spółki (...) i swój udział w tym procesie, a także oglądane z własnej perspektywy okoliczności zawarcia kredytu. To, że w dniu 2 marca oskarżony powiadomił pracowników o kredycie w kwocie 10 mln. złotych nie stoi w sprzeczności z ustaleniami sądu, z którymi W. P. polemizuje. Przechodzą do kolejnego zarzutu -jest taka możliwość, że oskarżony wypłacił 13 tyś. z konta debetowego, a jednocześnie podjął pieniądze w kwocie 750 tyś. zł w Ł.. Jest to bowiem kwestia szybkości rozdysponowania finansów.

Nie jest niczym dziwnym, że kasjerka przesłuchiwana w charakterze świadka na pytania oskarżonego między innymi o kształt pieczętki – z jakiego powodu jest taka, a nie inna nie mogła udzielić odpowiedzi, skoro jej wiedza oparta była na praktyce.

Kolejnym razem oskarżony polemizuje z opinią biegłego, że nie było możliwe odebranie gotówki rano w Ł. i o 14: 45 w O., ponieważ nie było autostrady. Do tak postawionego zarzutu trudno się odnieść, bo nie jest możliwe uzyskanie w warunkach eksperymentu, przy zmienionych warunkach, miarodajnych wyników, a nadto nie jest wiadomo czy kierujący pojazdem przestrzegał zasad ruchu drogowego, gdyż wzorzec tzw. przeciętnego obywatela nie zawsze w tych kwestiach się sprawdza.

Większą część pisma zajmują wyjaśnienia W. P., a te zostały ocenione przez Sąd Okręgowy i którą to ocenę Sąd apelacyjny podziela.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonej E. B. (1).

Sąd Okręgowy nie uchybił przepisom wskazanym w apelacji.

Opis czynu może być mniej, lub bardziej staranny, byleby odzwierciedlał znamiona czynu. Tak właśnie stało się w przedmiotowym przypadku. Istotnie pracownicy banku, poza E. B. (1) nie rozporządzali mieniem. Nie zmienia to faktu, że tak jak ustalił sąd, E. B. (1) wyzyskała błąd pracownic banku co do celu wykorzystania ich haseł systemowych. Żadne dowody, jak też argumentacja przedstawiona w apelacji nie wskazuje na to, że B. P. i D. J. wiedziały o tym, że E. B. (1) wbrew przepisom wewnętrznym aneksami podwyższyła kwoty kredytów. Uwzględniając stanowisko biegłego z zakresu pisma ręcznego naniesionego na zieloną karteczkę, stwierdzić należy, że oskarżona B. nie wykrađa tych haseł, ale je otrzymała w innej sytuacji, którą pracownicy banku akceptowały. Zacytowane w apelacji orzeczenie dotyczące wyzyskania błędu jest adekwatne do zachowania oskarżonej.

Na wskazanych przez obrońcę stronach 87 – 88 uzasadnienia sąd nie popadł w sprzeczność i z zawartych tam twierdzeń nie wynika bynajmniej, że oskarżona nie wyzyskała błędu swoich koleżanek. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom B. P., z których wynika, że podała swoje hasło by przy udziale oskarżonej anulować transakcję, a zatem do innego celu niż dokonanie przelewu pieniędzy oskarżonym. Co do D. J. aktualne pozostaje stwierdzenie, że nawet jeśli zapisała na kartce swój login, to nie istnieje żaden dowód na to, że udzieliła go w celu ułatwienia popełnienia przestępstwa.

Sąd Okręgowy w zakresie aneksu do umowy z dnia 1 marca 2010 r. użył sformułowania o nieautentyczności aneksu w szerokim rozumieniu tego słowa, a nie w kontekście art. 270 § 1 k.k., jak uważa obrońca oskarżonej. Gdyby skarżący miał rację, jego pogląd znalazłby odzwierciedlenie w przyjętej kwalifikacji prawnej, która w tym przypadku nie zawiera art. 270 § 1 k.k.

Nietrafnie skarżący uważa, że oskarżona nie doprowadziła pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.780.000 złotych, albowiem jedyne rozporządzenie dotyczyło kwoty 680.000 złotych. Rzeczywiście w zakresie tej ostatniej kwoty zapadła pozytywna decyzja kredytowa. Nie zmienia to jednak faktu, że na rzecz A. B. (1) na mocy aneksów sporządzonych przez E. B. (1) wpłynęły kolejne kwoty. Gdyby E. B. (1) nie miała zamiaru dokonania oszustwa nie pozostawiałaby do swej dyspozycji kodów współpracownic.

Skarżący nadmierną wagę nadaje stwierdzeniu zawartemu w opisie czynu o nieautentycznych aneksach. W znamionach oszustwa znaczenie ma to, że istniała osoba wprowadzona w błąd, bądź której błąd (mylne przeświadczenie) o rzeczywistości wyzyskano i czy doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Wskazać należy skarżącemu także i to, że nie zawsze sprawca samodzielnie musi wypełnić wszystkie ustawowe znamiona czynu zabronionego, wystarcza że jego działanie dopełnia działanie innych osób, a tak Sąd Okręgowy ustalił w tej sprawie.

Uwzględniając apelację Prokuratora wniesioną na niekorzyść oskarżonej Sąd odwoławczy uzupełnił opis czynu o stwierdzenie, że oskarżona nie miała wyłącznego prawa do rozporządzania dokumentami przypisanymi punktem V wyroku. Zresztą prawidłowe są ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie, że nawet jeśli osoby, na które zostały wystawione dokumenty bankowe nie wyrażały chęci ich zabrania ze sobą, to powinny znaleźć swe miejsce w banku, a nie w każdorazowym miejscu zamieszkania E. B. (1).

Zarzut obrońcy byłby słuszny, gdyby nie wniesiona przez prokuratora apelacja.

Apelacja obrońcy oskarżonego L. Z. częściowo była zasadna, co skutkowało zmianą wyroku i uniewinnieniem od popełnienia jednego z czynów.

Zgodnie z wymaganiami współczesnej doktryny prawa karnego podstawowe znaczenie dla przyjęcia nieumyślności ma niezachowanie przez sprawcę ostrożności. Reguły ostrożności są wypracowane, w zależności od rodzaju ludzkiej aktywności, odnośnie do określonych dóbr prawnych i dotyczyć mogą kwalifikacji działającej osoby, użytego w działaniu narzędzia lub sposobu realizowania zamierzonej czynności. Reguły te są dostosowane do warunków, w których określona czynność ma być podjęta. Nie przekreśla to możliwości ustalenia naruszenia ostrożności przez stworzenie takich warunków, w których dokonanie danej czynności jest dla chronionego dobra niebezpieczne. Specyficzne reguły ostrożności, których niezachowanie stanowić może podstawę przyjęcia nieumyślności, mogą dotyczyć także zasad współpracy w zespole i zasad kierowania pracą zespołową. Zachowanie reguł ostrożności oznacza, że czyn mieści się w ramach zachowań społecznie akceptowanych.

Nowy kodeks wymaga dla przyjęcia nieumyślności, aby czyn był popełniony na skutek niezachowania ostrożności. Nie każde bowiem naruszenie reguły ostrożności pozwala na przypisanie sprawcy tego naruszenia popełnienia czynu zabronionego, a w szczególności spowodowania określonego w ustawie skutku. Podstawą przypisania skutku będzie naruszenie tej reguły postępowania, która miała chronić przed wystąpieniem danego skutku właśnie na tej drodze, na której on w rzeczywistości wystąpił.

Przypisanie czynu zabronionego jest możliwe tylko wtedy, gdy sprawca możliwość popełnienia tego czynu przewidywał lub przynajmniej mógł przewidzieć.

W ocenie Sądu odwoławczego trudno przypisać oskarżonemu L. Z. powinność przewidzenia, że kredyt w kwocie 10 mln złotych, zabezpieczony lokatą w tej samej kwocie nie zostanie spłacony. Niezależnie od wiarygodności zaświadczenia o zarobkach W. P. (1), to człowiek o przeciętnie sprawnym intelekcie nie mógłby przewidzieć, że była to strategia zabezpieczenia kredytu w wyższej kwocie. Bynajmniej nie udowodniono, że L. Z. miał wiedzę odnośnie planów przestępczych działań oskarżonych. Kredyt ten de facto został spłacony, jedyną szkodą jest *lucrum cesans*. Kwestia odniesionej w apelacji korzyści w postaci odsetek od lokaty i prowizji nie ma znaczenia w przypadku takich instytucji jak banki, które nie są charytatywne, tylko mają za zadanie zarabiać na swej działalności.

Nie jest zasadny natomiast zarzut w odniesieniu do czynu z punktu VII wyroku.

W związku z treścią rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego w zakresie czynu dotyczącego udzielenia kwoty 10 mln złotych kredytu, zarzuty apelacyjne – obrazy art. 170 k.p.k. straciły na aktualności. Niemniej jednak nie można zgodzić się ze skarżącym, że wyliczenie szkody wymaga wiadomości specjalnych. Każdorazowo wyliczony jest całkowity koszt kredytu już w momencie zawierania umowy. Pokrzywdzona instytucja ma możliwość ustalenia szkody przez proste działanie matematyczne, choćby nawet na dużych liczbach. To, że koszt obsługi kredytu w tej placówce był bardzo wysoki, oskarżony doskonale wiedział.

Obrońca oskarżonego zarzucił obrazę art. 424 § 1 k.p.k., choć treść zarzutu wskazuje na to, że skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne, a zwłaszcza zasadność oceny wyjaśnień L. Z.. Winien zatem zarzucić obrazę art. 7 k.p.k. Rzecz w tym, że ustalenia dotyczące winy zostały oparte nie tyle na wyjaśnieniach oskarżonego, co na ocenie faktów. W przypadku kredytu udzielonego A. B. w kwocie 680 tys. złotych nie może stanowić usprawiedliwienia posiadane wobec E. B. (1) zaufanie, a także przyjęty zwyczaj, że dokumentacją zajmuje się analityk, bądź doradca. Gdyby

tok rozumowania obrońcy był słuszny, to niezależnie od kwoty przepisy bankowe zezwalałyby na samodzielne podejmowanie decyzji przez analityka. L. Z. był dyrektorem oddziału banku (...) w Ł. i ciążył na nim obowiązek dbania o interes placówki w rozumieniu dobrego gospodarza. Nie mógł zatem oczekiwać, że jego rola ograniczać się będzie wyłącznie do biernego składania podpisów pod umowami kredytowymi. Jest oczywistym, że wymóg podpisywania umów przy wyższych kwotach kredytu przez dwie osoby z założenia miał wpłynąć na zwiększenie bezpieczeństwa spłaty kredytu.

Istotnie, tak jak zauważył obrońca, Sąd Okręgowy ustalił w punkcie II wyroku, że L. Z. został wprowadzony w błąd co do wysokości zarobków i okresu zatrudnienia A. B. (1). Nie przekłada się to jednak na jego własną odpowiedzialność z tytułu nieumyślnie popełnionego przestępstwa. Na L. Z. z tytułu pełnionej funkcji ciążył szczególny obowiązek zajmowania się sprawami majątkowymi I Oddziału (...) SA Oddziału w Ł., w tym weryfikowanie danych przedłożonych przez kredytobiorcę. Przyjęcie poglądu skarżącego prowadzić by musiało do nie dającego się do zaakceptowania wniosku, że na oskarżonym nie ciążył żaden obowiązek.

W apelacji podniesiono kwestię wiarygodności rzeczoznawcy T. K., a zwłaszcza że w przeszłości jego operaty nie były kwestionowane w bankach. Skarżący podniósł wyłącznie jeden aspekt tej sprawy, bowiem bank ma możliwość weryfikacji takiej wyceny, choćby przez dokonanie wizytacji nieruchomości, na której zamierza się ustanowić zabezpieczenie hipoteczne przez kompetentnego pracownika. W niniejszej sprawie nie sprawdzono nawet tego, że nieruchomości S. były już wcześniej obciążone hipoteką.

Skarżący przedstawił trafne tezy z komentarza do kodeksu karnego dotyczące pojęcia nieumyślności, lecz niewłaściwie je interpretuje w stosunku do oskarżonego.

L. Z. można przypisać, że nie przewidywał, że może nie dopełnić ciążącego na nim obowiązku i przez to wyrządzić szkodę majątkową, choć w danych okolicznościach mógł to przewidzieć. Tę zdolność przewidywania można wyprowadzić chociażby z faktu, że posiadał doświadczenie zawodowe i powinien kierować się tym, że równorzędną zasadą jak zaufanie jest sprawdzanie.

Reasumując, w zakresie ustaleń dotyczących winy oskarżonych sąd meritti dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k., a zatem apelacje obrońców w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Jak już wielokrotnie w orzecznictwie podkreślano, zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może się ograniczać jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu.

Autorzy apelacji nie wykazali, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający w zakresie ustaleń faktycznych jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym. Nie istniały natomiast wątpliwości uzasadniające zastosowanie wobec W. P. (1) i A. B. (1) art. 5 § 2 k.p.k., bo wyłącznie on sam i obrońca mieli wątpliwości co do winy, ale sąd je rozstrzygnął wskazując w jakim zakresie i dlaczego jednej grupie dowodowej dał wiarę a innej odmówił. Nie ma takiej zasady jak prezentowana w apelacjach, że pod rozważenie winno brać się tylko dowody korzystne dla oskarżonych. Skarżący nie wykazali też, że wyrok został wydany z obrażą art. 4 k.p.k., wyrażającą zasadę obiektywizmu.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazywało logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie oskarżonych. Sąd podał w uzasadnieniu, jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wyprowadził wnioski z dokonanych ustaleń, tym samym na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut obrazy art. 424 § 1 k.k. wyrażony w apelacji obrońcy E. B. (1).

Apelacja Prokuratora zasługiwała na uwzględnienie tylko w takim zakresie w jakim wskazywała na konieczność uzupełnienia znamion czynu przypisanego E. B. (1) i L. Z.. Kar wymierzonych oskarżonym nie można uznać za nadmiernie łagodne, jak uważa Prokurator, ani zbyt surowe z punktu widzenia oskarżonych.

Argumenty oskarżyciela dotyczą takich okoliczności, jak postawa procesowa E. B. (1) negującej współdziałanie, sposób rozdysponowania środków przez W. P. (1), czy też złożenie fałszywych wyjaśnień przez W. P. i nie mogły przynieść oczekiwanego przez Prokuratora skutku w postaci podwyższenia kar pozbawienia wolności i orzeczenie grzywny wobec E. B. (1). Złożenie prawdziwych wyjaśnień mogłoby spowodować złagodzenie kary, ale fałszywych nie może być podstawą zaostrzenia kary, bowiem kwestia ta mieści się w ramach realizacji prawa do obrony, podobnie jak nie przyznawanie się do winy. Nie zmienia niczego fakt, że pieniądze uzyskane przez W. P. nie powiększyły majątku S.. Brak jest dowodów na to, że E. B. (1) osiągnęła jakąkolwiek korzyść majątkową, a zatem nie byłoby zasadne orzeczenie grzywny, a nie była ona obligatoryjna. Wyrządzenie znacznej szkody Sąd Okręgowy wziął pod uwagę w procesie wyrokowania.

Zgodnie z dyspozycją art. 53 § 1 k.k. Sąd I instancji wymierzył karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Okręgowy różnicując wymiar kar miał również na uwadze rolę każdego z oskarżonych, dbając o zachowanie wewnętrznej sprawiedliwości wyroku. Zdaniem Sądu odwoławczego na wymiar kary nie miał wpływu błędnie przyjęty przez sąd fakt karalności W. P..

Konsekwencją zmiany wyroku i uniewinnienia L. Z. od popełnienia czynu z punktu VI wyroku było uchylenie obowiązku naprawienia szkody. Dla pełnej czytelności wyroku Sąd odwoławczy w punkcie XII wyroku wyeliminował sformułowanie „solidarnie wraz z oskarżonym A. B. (1)”. Ponadto zmienił opis czynu z punktu III, ustalając że wprowadzona w błąd może być wyłącznie osoba fizyczna i określając wysokość szkody.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 633 k.p.k. i art. 636§2 kpk, a o opłatach na podstawie art. 2 ust.1 pkt5 i art. 3 ust.1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.